

Arrest

nr. 240 067 van 26 augustus 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 16 april 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 maart 2020, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 april 2020 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Surinaamse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 31 oktober 1970.

Op 28 november 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar zus, die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 11 maart 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die gezamenlijk onder de vorm van een bijlage 20 op 12 maart 2020 aan de verzoekende partij ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.11.2019 werd ingediend door:

Naam: [C.]

Voorna(a)m(en): [E.A.O.]

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: 31.10.19/0

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 28.11.2019 gezinshereniging aan met haar zus zijnde [C.M.J.], van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 65.04.03.572-52.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Surinaams paspoort op naam van betrokkene met een visum type C afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Suriname met oog op familiebezoek in Nederland en inreisstempel te Amsterdam op 10.06.2019.

- Twee overschrijvingen van een derde persoon ([C.N.V.]) aan betrokkene in Suriname op 29.05.2017 (308 euro) en op 13.01.2018 (55 euro). Deze storting is beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat betrokkene bij haar visumaanvraag in mei 2019 bij de Nederlandse Ambassade in Paramaribo, verklaarde in Suriname te werken als onderwijzeres in de peuterschool Angels of Vainy en dus over een eigen inkomen te beschikken.

- Loonfiche op naam van de referentiepersoon voor januari 2020. Uit het geheel van deze stukken blijkt niet dat dit inkomen gebruikt werd ten behoeve van betrokkene. Hoedanook dateert dit stuk van na de aankomst van betrokkene in België, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Overlijdensakte van betrokkene vader in 2017. Dit gegeven heeft op zich geen betrekking op een mogelijke situatie van afhankelijkheid of onvermogenheid in hoofde van betrokkene en zijn dan ook met relevant relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 2013 in België verblijft. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 28.11.2019 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert 28.11.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België.

Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat uitsluitend wordt ontwikkeld ten aanzien van de weigeringsbeslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

2.1.1. Na een korte theoretische uiteenzetting, stelt de verzoekende partij dat de lidstaten het verblijf dienen te vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord, onder andere van zij die ten laste zijn of die deel uitmaken van het gezin van de EU-onderdaan. Zij betoogt dat zij zich in deze situatie bevindt. Zij stelt dat zij bewijs bijbracht deel uit te maken van het gezin van haar zus en dat zij aantoonde ten laste te zijn voor haar aankomst in België.

De verzoekende partij betoogt dat op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende staat: *"b) Indien u, in het land van herkomst, ten laste bent van of inwoont bij een burger van de Unie die u wenst te begeleiden of bij wie u zich wil voegen, moet u:*

- uw verwantschapsband met de gezinshereniger bewijzen, en
- bewijzen dat u ten laste was van de gezinshereniger in het land van herkomst en dat deze afhankelijkheid op het moment van de verblijfsaanvraag nog steeds bestaat, of
- bewijzen dat u bij hem inwoont/met hem samenwoont (voor de aankomst van de burger van de Unie in België).

U moet documenten voorleggen die zijn opgesteld door de bevoegde overheid van het land van oorsprong of herkomst. Als dergelijke documenten ontbreken, mag u door welk bewijsmiddel ook uw verwantschapsband aantonen en aantonen dat u ten laste bent van de gezinshereniger of bij hem inwoont."

De verzoekende partij stelt dat de Nederlandse referentiepersoon een mail verstuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken met alle nodige bewijsstukken, maar dat de motieven in de bestreden beslissing de relevante informatie van deze mail niet vermeldt. Zij is van mening dat er geen rekening werd gehouden met de inhoud van de verstuurd mail en dat de motivering van de bestreden beslissing derhalve niet afdoende is.

2.1.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op het eerste middel van de verzoekende partij. Zij stelt dat hoewel in de bestreden beslissing niet expliciet wordt verwezen naar het mailbericht waarbij de referentiepersoon de stukken die zij bij verzoeksters aanvraag voegt, opsomt, blijkt uit de bestreden beslissing dat met al deze stukken werd rekening gehouden bij de beoordeling van de verblijfsaanvraag. In haar schrijven vermeldt de referentiepersoon immers vier documenten, dewelke allen besproken werden in de bestreden beslissing. Verzoekster kan dan ook niet ernstig voorhouden dat er geen rekening werd gehouden met bepaalde voorgelegde stukken.

De verwerende partij merkt verder op dat verzoekster in haar verzoekschrift slechts vaagweg stelt dat *"de motivering van de bestreden beslissing dit bericht dat nochtans relevante informatie bevat niet vermeldt in de bestreden beslissing"* doch laat zij na om op een concrete wijze aan te geven met welke informatie de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden.

Alle relevante elementen werden weldegelijk in overweging genomen, de beslissing werd op zorgvuldige wijze genomen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk waarom dit niet het geval zou zijn en met welke elementen de verwerende partij nog meer rekening had moeten houden. Verder stelt verwerende partij vast dat verzoekster niet concreet ingaat op de motieven van de bestreden beslissing zodat hieraan geen afbreuk wordt gedaan. De verwerende partij is van oordeel dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze.

2.1.3. Beoordeling van het eerste middel

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of

zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht dient te worden behandeld in het kader van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden weigeringsbeslissing op deze bepalingen is gestoeld.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – bepaling waarop de verzoekende partij haar aanvraag steunde – luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG. Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen

wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is."

De Raad benadrukt dat wat betreft het "ten laste" zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze vereiste levert. Hierop oefent de Raad enkel een wettigheidstoetsing uit.

Wat de interpretatie van het begrip "ten laste" betreft, kan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (§ 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539). Deze invulling van het begrip "ten laste" werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C- 423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens wordt verwezen naar het arrest Jia:

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt derhalve dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij of zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, par. 36). Echter blijkt uit dit arrest – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat van in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat de referentiepersoon, haar zus, een e-mailbericht heeft verstuurd aan de Dienst Vreemdelingenzaken en dat *"de motivering van de bestreden beslissing dit bericht dat nochtans relevante informatie bevat niet vermeldt in de bestreden beslissing"*. Hoewel er niet uitdrukkelijk wordt verwezen naar een ontvangen emailbericht van de Nederlandse referentiepersoon, blijkt uit de bestreden beslissing wel dat er rekening wordt gehouden met alle neergelegde documenten, ook deze die volgens de verzoekende partij werden gevoegd aan de mail. De verzoekende partij betwist immers niet dat de in de bestreden beslissing besproken stukken, alle stukken zijn die zij heeft neergelegd in het kader van haar aanvraag gezinshereniging. Zij gaat met haar kritiek ook niet verder in op de motieven van de bestreden beslissing over de neergelegde stukken en de daaruit volgende beoordeling aangaande het ten laste zijn. Door louter te beweren dat er geen rekening werd gehouden met *"relevante informatie"*, zonder verder te verduidelijken met welk concreet element in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden, weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat er uitvoerig wordt gemotiveerd waarom de neergelegde stukken niet afdoende aantonen dat de verzoekende partij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Zij toont aldus niet aan dat de verwerende partij de materiële motiveringsplicht heeft geschonden door niet met alle elementen rekening te houden. De verzoekende partij ontwikkelt verder geen andere kritiek op de motieven aangaande het *"deel uitmaken van het gezin"*, waardoor ook hier geen schending van de materiële motiveringsplicht kan worden vastgesteld.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht

juncto artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden weigeringsbeslissing te schragen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel, dat uitsluitend wordt ontwikkeld ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De verzoekende partij stelt dat het bevel nooit uitgevaardigd had mogen worden, daar de nietigverklaring van de weigeringsbeslissing ook de nietigverklaring van het bevel met zich meebrengt.

Ondergeschikt betoogt de verzoekende partij dat in het bestreden bevel moet worden gemotiveerd waarom de verwerende partij van mening is dat de termijn in artikel 6 van de Vreemdelingenwet overschreden werd. In het bestreden bevel wordt echter enkel gesteld dat het "*legaal verblijf [is] verstreken*". De verzoekende partij is van mening dat deze motivering stereotiep en onduidelijk is en dat de materiële motiveringsplicht is geschonden.

2.2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op het tweede middel van de verzoekende partij. Zij stelt dat in het bestreden bevel zowel de juridische grondslag alsook de feitelijke motieven die aan dit bevel ten grondslag liggen worden vermeld. Er wordt immers op gewezen dat het legaal verblijf in België is verstreken en dat ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in rekening wordt genomen. De verwerende partij stelt dan ook dat de verzoekende partij niet dienstig kan betogen dat de bestreden beslissing een loutere standaardbeslissing betreft die op geen enkele wijze ingaat op haar situatie. Ten overvloede dient te worden geduoid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiep, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verwerende partij stelt vast dat verzoekster ook nalaat om *in concreto* in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat ook hieraan geen afbreuk wordt gedaan.

Verzoekster kan niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij diende te motiveren waarom zij van mening is dat de termijn in artikel 6 van de Vreemdelingenwet werd overschreden. Verzoekster levert niet het bewijs dat de termijn in artikel 6 van de Vreemdelingenwet niet is verstreken. Zij beschikt niet langer over een legaal verblijf omdat een weigering van verblijf werd genomen, die een einde maakte aan het toestaan van een langer verblijf in het Rijk zolang de gezinsherenigingaanvraag lopend was. Verzoekster dient te weten dat zij tijdelijk over een legaal verblijf beschikte na de aflevering van de bijlage 19ter. Verzoekster betwist geenszins dat haar legaal verblijf in België verstreken is. Verwerende partij ziet niet in welke bijkomende motieven er hadden moeten worden vermeld en verzoekster wordt verondersteld de inhoud van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet te kunnen lezen.

Tot slot wenst verwerende partij erop te wijzen dat in artikel 39/79, §1, tweede lid, 7° van de Vreemdelingenwet enkel bedoeld wordt de beslissing tot weigering van de erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van Unie of zijn familielid als bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet op grond van de toepasselijke Europese regelgeving. Er wordt in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet nergens verwezen naar de beslissing tot weigering van een verblijfsrecht aan een "ander familielid" van een burger van de Unie als bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet vloeit dan ook niet voort dat een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de weigering van verblijf aan een "ander familielid" van een burger van de Unie' bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, een van rechtswege schorsend karakter heeft en niet toelaat tijdens de beroepstermijn een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen.

2.2.3. Beoordeling van het tweede middel

2.2.3.1. Vooreerst stelt de verzoekende partij dat indien de weigeringsbeslissing vernietigd wordt, tevens het bestreden bevel om het grondgebied vernietigd dient te worden. Echter blijkt uit de bespreking van het eerste middel niet dat de verzoekende partij gegronde kritiek heeft ontwikkeld ten aanzien van de weigeringsbeslissing zodat deze vernietigd dient te worden. Bijgevolg dient niet zonder

meer vastgesteld te worden dat het bestreden bevel vernietigd dient te worden en dienen de overige onderdelen van het tweede middel besproken te worden.

2.2.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, waarvan in de bestreden beslissing toepassing wordt gemaakt, luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

De verzoekende partij stelt dat de motivering in de bestreden beslissing, namelijk *“legaal verblijf in België is verstreken”*, stereotiep is en dat er afdoende gemotiveerd dient te worden waarom de verwerende partij van oordeel is dat de termijn in artikel 6 van de Vreemdelingenwet overschreden is. Zij betoogt dat de verwerende partij minstens dient aan te tonen hoe zij deze berekening heeft gemaakt.

Artikel 6 van de Vreemdelingenwet waarnaar de partijen verwijzen, luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling die legaal het Rijk is binnengekomen, niet langer dan negentig dagen in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in een daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

Wordt beschouwd als een persoon die meer dan negentig dagen in het Rijk verblijft, de vreemdeling die meer dan negentig dagen binnen een periode van honderdtachtig dagen op het grondgebied van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen die België bindt, verblijft, waarbij voor iedere dag van het verblijf de honderdtachtig voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen.

Voor de toepassing van het tweede lid geldt de inreisdatum als de eerste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten en de uitreisdatum als de laatste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten. Perioden van verblijf die zijn toegestaan op grond van een verblijfsvergunning of een visum voor lang verblijf worden bij de berekening van de verblijfsduur op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten niet in aanmerking genomen.”

Vooreerst wijst de Raad erop dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet aantoont hoe zij haar berekening gemaakt heeft, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij evenmin een begin van bewijs bijbrengt dat zij, als visumplichtige, de termijn in artikel 6 van de Vreemdelingenwet, niet overschreden heeft. Uit de kopie van het paspoort voorzien van Schengenvisum van de verzoekende partij, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat zij het Schengengrondgebied op 10 juni 2019 via Amsterdam betreden heeft .

De verzoekende partij was toegelaten tot een maximum verblijf van negentig dagen binnen een periode van honderdtachtig dagen. Bijgevolg kon de verzoekende partij op het Schengengrondgebied blijven tot 7 september 2019. De verzoekende partij heeft echter op 18 november 2019 een aanvraag op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet in functie van haar zus die de Nederlandse nationaliteit heeft ingediend. Op 11 maart 2020 wordt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen. Aldus verbleef de verzoekende partij al minstens meer dan negentig dagen binnen een periode van honderdtachtig dagen op het grondgebied van het Rijk. Door enkel te stellen dat de verwerende partij meer dient te motiveren, zonder duidelijk aan te tonen dat haar legaal verblijf in België niet verstreken is, toont de verzoekende partij geen schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De verzoekende partij maakt geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk. Het tweede middel is tevens ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend twintig door:

M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. RYCKASEYS